

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 8. marcija.

—r.— Visoki načelnik vitez Waser v Gradci skrbi za to, da nanj ne pozabimo nikdar! Če nam je minister Pražak položil nekaj hladilnih besed na rano skelečo, tedaj oglasi se gotovo kmalu potem nadsodnijska odločba, s katero nam ekselencia Waser ponovi stare bolečine! Tajiti se ne da, da sta Waser in Pražak dva pojma, stoječa v hudem nasprotju, in vsakdo sme po vsej pravici prepričanje gojiti, da ga ne bode več v Avstriji justičnega ministra, ki bi s tako voljno potrpežljivostjo prenašal vsakovrstne opozicije, kakor jih prenaša sedanji voditelj omenjenega ministerstva!

Obžalovati moramo vender iz arca, da visoka nadsodnija v Gradci prav nikakega koraka napraviti neče, da bi se odpravilo to nesrečno nasprotje, ki vlada sedaj mej justičnim ministerstvom in pa nadsodnijo graško. Toliko bodo — gospodje v Gradci tudi sami pripoznali, da se, kar se tiče njihove strani, stvar ne suče okrog važnega in glavnega načela. Če bi bilo v nevarnosti važno načelo, potem bi se visoka nadsodnija v Gradci pač bolj konsekvantno obnašala, kakor se je obnašala do sedaj!

V Loki anuliral se je velik kos pravde zavoljo apelacijskega odgovora. Apelacijski odgovor je skoro pri vsakej pravdi tako neznaten spis, da ničesar ne škoduje, a navadno pa tudi ničesar ne koristi. In mi smo prepričani, da visoki nadsodnijski referenti, pregledavši druge pravdne spise, apelacijskih odgovorov niti ne čitajo, ne da bi s tem pravično razsodbo opovirali! Ali sedaj pokončal se je prejšnji trud in stvar ima se pričeti iz novega! Proti nad sodnijskemu odloku uležil se bode brez dvojbe rekurz na najvišje sodišče. Da se bode rešitev tega rekurza dostavila strankam, pretekla bodeta dva meseca; da se bode potem dostavil novi apelacijski odgovor, preteklo bode zopet mesec dni; da se ape-

lacijski spisi uležijo in zopet predložijo nadsodniji, pretekla bodeta tudi dva meseca. Konečni uspeh: vsled nadsodnijske omenjene odločbe zakasnila se je nadsodnijska razsodba glavne pravde vsaj za pet mesecev! In to zavoljo malenkostne formalitete!

Pa ko bi bila visoka nadsodnija vsaj konsekvantna! Tu se je pred kakim mesecem izdala nadsodnijska razsodba pred c. kr. m. d. okrajno sodnijo ljubljansko v pravdi N. Klemenca — proti — Eliju Predoviču. Tožnika zastopal je dr. pl. Schrey v Ljubljani. Cela pravda bila je do pičice nemška in tudi apelacijska pritožba bila je nemška. Samo apelacijski odgovor uležil se je v slovenskem jeziku. Pri vsem tem pa je visoka nadsodnija graška razsodila v glavnej stvari ter tožnika obsodila, da je moral toženemu za slovenski apelacijski odgovor plačati toliko in toliko apelacijskih stroškov! In sedaj naj človek še veruje, da je v istini važen princip pravosodja v nevarnosti, če se upelje slovenščina v sodniji! Tudi visoka nadsodnija ne veruje tega, ker bi sicer ne bila tako nekonsekvantna pri svojih dotičnih odločbah. Naj je stvar ta ali ta, toliko je resnica, da se sedanje razmere dolgo ne bodo mogle več obdržati. Če minister Pražak ničesar ne stori, moral bode narod slovenski končno cesarju samemu potožiti, kako da se izvršuje cesarska beseda, vsled katere so vsem jezikom zagotovljene jednake pravice pred sodnimi uradi! Nasprotje mej Pražakom odpraviti se bode moralo tako ali tako, sicer nij izključeno, da zagazimo v justične razmere — kakor so vladale za časa Jakoba, ki je zasedel prestol angleški po smrti Karola II.! Tedaj imel je državni pečat v svojih rokah nekov Guildford, kralju Jakobu jako neprijetna osoba. Ker si ga kralj nij

upal odstaviti, pustil mu je državni pečat, a vzel mu je vsak vpliv, ter poklical v svoj svet jednega največjih malopridov, kar jih pozna svetovna zgodovina. Bil je to sir George Jeffreys, nadsodnik pri sodišči, King's Bench imenovanem. Ta človek, ki je zavoljo svojih justičnih umorov še sedaj grozovita prikazen zgodovinska, poklican bil je kot lord nadsodnik v skrivni kraljevi svet, in njegovo največje veselje je bilo, da se je pri zasedanjih tega sveta šalil iz „justičnega ministra“ Guildforda, ki je nosil državni pečat seboj, a bil samo slabotna senca. A vsak sodnik na Angleškem je prav dobro vedel, da se bode lordu nadsodniku prikupil najbolj, če javno z zaničevanjem govori o varuhu državnega pečata! Kake sodnijske razmere nastale so potem, o tem prepriča se vsakdo, če prečita najmanjšo zgodovino angleškega kraljestva! Mi navajamo zgodovinski ta vzgled samo v svarilo, ker gojimo gorečo željo, da se premosti uže vender jedenkrat globok prepad, ki zija mej justičnim ministerstvom in mej nekaterimi nadsodnijami! Mi svarimo pred nevarnostjo, a kratko nikar nečemo trditi, da so naše razmere uže sedaj količkaj podobne omenjenim angleškim razmeram. In pred vsem izjavimo po svojej vesti, da nimamo najmanjšega uzroka primerjati gosp. viteza Waserja z Jurijem Jeffreysom; ker gospod vitez Waser je olikan človek devetnajstega stoletja, ter jako vesten sodnik, ki pri svojih, našemu narodu nasprotujočih naredbah vsled subjektivnega svojega prepričanja meni, da izvršuje s tem prvo dolžnost visokega svojega poklica. Zgodovinsko omenjeno črtico naglašali smo le v dokaz, da nikjer nij koristno, kjer si nasprotujeta aktivni sodnik in pa justično ministerstvu! Zatorej: videant consules!

Iz državnega zbora.

Z Dunaja 5. marca. [Izv. dop.]

Zadnji dnevi preteklega tedna bili so v državnem zboru razne učilnice na dnevnem redu. Poro-

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Malovrh.)

Prva knjiga.

XIX.

(Dalje.)

„No, ako si se ti uže tako pobahal,“ — dela je najedenkrat Fimuška — „pobaham naj se i jaz.“ — Iz malega „bon heur du jour“ — tako nazival se je star pisar na krivih nožicah z okroglim podjemnim pokrivalom, katero se je spuščalo v hrbtišče pisarjevo — vzela je minijaturno akvarelno sliko z bronastim, ovalnim okvirom, izražajočo povsem golega, štiriletnega otroka s strelotokom na ramah in plavim trakom čez prsi, poskušajočega s koncem svojega prsta ostrost pušice. Otroče bilo je kodrasto, nekoliko šiljavo in se je držalo na smeh. Fimuška pokazala je gostom akvarelno sliko.

— „To sem bila — jaz,“ reče Fimuška.

— „Vi?“

— „Da, jaz, ko sem bila še mlada. K pokojnemu mojemu očetu zahajal je neki slikar, — Francoz, a res izvrsten slikar! — Glejte, tako me je on naslikal za god mojega očeta. In kakšen mož je bil ta Francoz; izvrsten! Kadar je ustopil, drgnil je nogo in potem vsem gospem roke poljubil, a pri odhodu obližnil je svoje prste — jej, jej! — In priklanjal se je na desno in levo in nazaj in naprej! Izvrsten je bil ta Francoz!“

Gostje hvalili so delo, Paklin pak našel je celo neko sličnost mej Fimuško in njeno sliko.

Tu začel je Fomuška govoriti o sedanjih Francozih, ter izrazil svoje mnenje, veleč, da sodi, da so oni silno zlobni ljudje! — „Zakaj tako, Fomuška Lavrenčević? — Res, samo pomislite, kakšna imajo časih imena. — Na priliko? — Na priliko: Nogent-Saint-Lorrant! — Pravo razbojniško ime!“

Pri tej priliki vprašal je Fomuška: kdo zdaj na Francoskem caruje? Povedali so mu, da Napoleon, kar ga je vidno iznenadilo in razžalilo. — „Kako je to možno? . . . tako star mož? . . .“ je vprašal, a potem koj umolknil.

Fomuška govoril je le slabo francoski, ter Vol-

taireja čital v prevodu (pod zgledom v skritej skrinjici hranil je v rokopisu prevod „Kandida“), a vender je časi tudi kako staro francosko frazo v razgovor upel. Rekel je na priliko često: „To, očka, je fausse parquet,“ (v smislu to je „dvojbeno“, „neresnično“). Zaradi tega so se mu silno smijali, dokler mu nij nek učen Francoz povedal, da je to parlamentaren izraz iz leta 1789.

Ker je govorica baš o Franciji in Francozih tekla, odločila se je Fimuška o nekaterih stvareh povprašati. — S prva mislila se je obrniti do Markelova, ali on jo je uže preveč srdito gledal; — Solomina vprašala bi rada . . . ali videl se jej je prost in mislila si je, da on gotovo ne zna francoskega; obrnila se je torej do Neždanova.

— „Očka . . . jaz bi rada nekaj od vas izvedela . . . ali oprostite . . . moj sorodnik Sila Samsovič se vedno iz mene in moje nevednosti norca dela.“

— „Kaj bi pa radi vedeli?“

— „Je li res, da, če hoče kdo v francoskem dijalektu staviti vprašanje: „Kaj je to?“ ima reči

čali ste uže, da je dr. Vošnjak resnimi besedami slikal žalostno stanje učilnic v slovenskih pokrajinah. Dokazal je na temelji oficijelnih spisov, da je njegova interpelacija glede Koroške popolnem resnična ter da je protest nekaterih koroških preslepljencev celovskega okrajnega glavarstva — prosta laž. Vošnjakov govor napravil je na vsej desnici globok utis. Od raznih strani čestitali so mu za izvrstni govor. Slovanom prijazni listi hvalijo dr. Vošnjaka; „Tribüne“ pravi: „Die beste Leistung des heutigen Tages war die Rede dr. Vošnjak's, der die unerfreulichen Zustände in den Volks- und Mittelschulen der slovenischen Gebietstheile zum Vorwurfe dienten. Dr. Vošnjak hat lange gesprochen und wir sind überzeugt, dass er nur einen Theil der Klagen, Beschwerden und Wünsche der Slovenen vorzubringen die Gelegenheit fand. Wird einmal die Zeit kommen, wo ähnliche Klagen über Zurücksetzung des einen oder andern Volkstammes in der Schule im österreichischen Reichsrathe verstummen?“

A naravno, da so hude Vošnjakove besede tlačitelje koroških Slovencev težko zadele. Vitez Moro, celovšk fabrikant, je zato svojo srečo poskusil ter govoril proti dr. Vošnjaku. Umival je zamorca, pačil resnico na neslišen način. Da je Vošnjakova interpelacija pri Nemcih in Slovencih (!!!) prouzročila „einen Sturm der Entrüstung“, da se „nepoklicani elementi“ vmešavajo v zadeve Koroške, da je prošnja 97 katehetov na deželni šolski svet Koroški za upeljavo slovenščine neutemeljena, naj desnica ne ruši miru v Koroški itd. Morov govor niti pri levičarjih nij vzbudil mnogo pozornosti.

Poslanec dr. Evseb. Czerkawski kot specialni poročevalec pobija trditve Morove in pravi, da to ne gre, da bi se opravičene terjatve narodov smele popolnoma prezirati.

V soboto 4. t. m. je poslanec dr. Roser utemeljeval svoj predlog, naj se nedolžno obsojenim iz državne blagajne daje odškodnine. Navel je slučaje, kako je več nedolžno obsojenih zaprtih bilo po mnogo let; ko se pokaže slednjič nedolžnost, so taki obsojenci v največji bedi. A kdo jim povrne škodo, ucnjeno jim po sodiščih? Nihče — ni država, ni zasebnik. To je nepravilno, temu nedostatku mora se v pravnej državi priti v okom.

Dr. Roserjev predlog pa ima vendar neko pomankljivost. On terja odškodnine samo za nedolžno obsojene. Koliko pa je slučaje, ko so ljudje v preiskovalnem zaporu po več tednov, mesecev, a slednjič dokaže se pred sodiščem njih nedolžnost. Opravičeno je popolnoma, da se tudi tem dovoli odškodnine iz državne blagajne.

V nadaljevanji podrobne debate o proračunu za višje učilnice govoril je poslanec Kvičala, naj se na českem vseučilišču skoro ustanovi medicinska fakulteta, saj ima česki narod dovolj profesorov in na polji medicinske vede in saj so v poslednjih letih prve korifeje izišle baš iz českega naroda (Rokitansky Škoda, Duchek, Albert, Hofman itd.)

Grof Wurmbrand zahteva, da se zida poslopje za tehniško učilišče v Gradci; poslanec Tonner (Čeh) dokazuje, kako nemški vseučilišni profesorji v Pragi hujskajo nemške študente proti Čehom ter navede več drastičnih slučajev, kako sta profesorja Willkomm in Klebs govorila proti česke narodnosti.

Dr. Sax (nemški vseučilišni profesor v Pragi) poskusil je svoje tovariše zagovarjati, pa mu je spodletelo.

Podrobni poročevalec Jireček pripoznava, da je za dunajsko vseučilišče velika potreba, da se novo vseučilišče hitro dovrši, da je treba graške tehnike novega poslopja. Trditve levičarjev, kakor da se od českich docentov menj znanosti zahteva, nego od nemških, pravi, da to nij res. Česki docenti morajo isto kvalifikacijo imeti, kakor nemški.

Pri glasovanji sprejme se dotična točka v iznesku, kakor jo je predložila večina budgetnega odbora.

O resoluciji budgetnega odbora, naj vlada uže za l. 1883. postavi v proračun svoto za medicinsko fakulteto v Lvovu, vname se zopet nepotrebna debata.

Levičarju dr. Rechbauerju dala je ta resolucija povod govoriti o tem, kako se sedaj v Avstriji tolmači ravnopravnost! On trdi, da sedanja vlada z graškim vseučiliščem prav tako ravna kot mačeha.

Poslanec Hausner pobija predgovornika ter mu dokaže neresnico njegovih trditev, osobito one, da je na medicinskem oddelku krakovskega vseučilišča bivši tečaj samo 160 poslušalcev bilo upisanih. To nij res, bilo jih 220, kakor kaže dotično poročilo. V primeri z drugimi vseučilišči je to lepo število. Dokaže se tudi, kako potrebna je medicinska fakulteta v Lvovu.

Tudi poročevalec Jireček dokaže neresnico Rechbauerjevih trditev.

Dotična resolucija bila je potcm sprejeta. V torek 7. marca bode se proračunska razprava nadaljevala.

Govor poslanca g. dr. Vošnjaka

v državnem zboru dne 2. marca t. l.

(Po stenografičnem zapisniku.)

(Dalje.)

Na ta deželnega šolskega sveta odgovor, kateri je došel knezoškofijskemu ordinarijatu, je knezoškofijski ordinarijat v Celovci se čutil primoranega, da je poslal rekurz na ministerstvo. Takrat bil je pokojni Wiery nadškof koroški. Bil je Nemec, priučil si je stoprv v moške starosti slovenščino, uvidevši, da mora znati jezik, če kot škof dežele slušuje, tem bolj, če hoče biti škof v škofiji, v kateri je skoro tretjina prebivalstva slovenščino kot občevalni jezik naznanila. Pri zadnji ljudski štetvi je namreč

v Koroški od skupnega prebivalstva 102.252 osob slovenščino, 241.585 osob nemščino kot občevalni jezik naznanilo.

Knezoškofu Wieryju se nijso mogle ni simpatije za Slovence ni antipatije pripisavati, simpatije v toliko, v kolikor mu je bilo vse prebivalstvo simpatično, ker se je čutil višjim pastirjem v veliki občini, v kateri živita dva roda z raznima jezikoma, in vedel je, da zahteva njega vera, da za oba roda na enak način kot vrhovni pastir skrbi. Papeška kurija pri zadnji prezentaciji nij ozir jemala na potrebno znanje jezika. Meni se je nekoliko čudno zdelo, sicer pa naj zdanji škof poravna to s svojo vestjo, če more kdo biti škof v deželi, ki ne umeje jezika tretjine svojih dijecezanov. Pokojni knezoškof Wiery se je, kakor rečeno, potegnil za svoje katehete, da si je bil Nemec in mu ni daleko nij prišlo na misel Nemcem delati krivico. Poslal je dobro utemeljen rekurz ministerstvu, katero je takrat vodil minister Stremayr; v tem pravi mej drugim (bere): „Omenjena skupna vloga, katere nijso samo skoro vsi učitelji veronauka na slovenskih šolah, marveč, kakor omenjeno, tudi drugi duhovniki, priznani šolski prijatelji in vzvišeni nad vsako sumnjo narodne prenapetosti, podpisali, poslala se je deželnemu šolskemu svetu in ima le namen, da se potrebno ukrene glede uspešnega poučevanja v veroznanstvu.“ On navaja iste uzroke, kakor katehetje in izraža svojo začudenje o tem, da se deželni šolski svet nij oziral na utemeljene pritožbe katehetov. V tej vlogi pa je uže nekaj zelo tehtnih opazek, katere jasno osvetljujejo šolske razmere v Koroški. Glasi se tu mej drugim (bere): „Želja slovenskih občin po upeljavi šolo obiskajočih otrok v nemščino je oziroma na tukajšnje razmere, osobito na jezikovno mejo, popolnem opravičeno. Tudi v skupnej vlogi podpisani duhovniki priznavajo opravičenost tega zahtevanja in si dovoljujejo staviti predloge, ki se jim zdé primerni, da se to doseže. Proti čemer pa podpisani ordinarijat v interesu šole, kakor tudi, in to posebno, v interesu verouka in po tem pouku pogojene npravne omike slovenske mladine ugovarja in ugovarjati mora, so nepristojna zahtevanja kričave v večini slovenskih občin glede nemškega učnega jezika in prevelike voljnosti, s katero se ta zahtevanja izpolnjujejo. (Čujte! na desnici.) Žal, da je neovrgljiva resnica, da ti občinski zastopniki smatrajo šolo učilnico jezikov in žrtvujejo vso reelno omiko svojih otrok, če jim le ostane kot plod mnogoletnega obiskovanja šole to, da se navadijo nemški lomiti.“ (Čujte! čujte! na desnici.) Tako govoril je nemški knezoškof, kateri je dobro poznal svoje prebivalstvo, ki je vsako leto v slovenskih župnijah birmoval, sam pridigoval, h kateremu je lahko prišel vsak Slovenec in kateri nij bil toliko vnet za slovenščino, da bi bil z vsakim Slovincem slovenski govoril, marveč stoprv potem slovenski govoril, če dotičnik nij znal nemški in ga je tega prosil.

„Kese, kese, kese la?“ (Qu' est-ce que c' est que cela?)

— „Tako je res.“

— „More se pa tudi reči: Kese, kese la?“ (Qu' est-ce que c' est la?)

— „Da, tudi tako.“

— „In prosto: Ke se la?“ (Qu' est-ce la?)

— „Da, tako je tudi prav!“

— „In vse to znači jedno ter isto?“

— „Da!“

Fimuška se je zamislila in razprostrla roki.

„No, Siluška,“ — rekla je naposled — „jaz sem kriva, a ti si pravo govoril . . . Ne, ali ti Francozi . . . Da bi jih . . .“

Paklin začel je starčka prositi, da bi zapela kakšno romanco. Posmijala sta se oba in se začudila, kako mu je to na pamet prišlo; a vendar sta se soglasila, toda le pod pogojem, da ja Snandulija na „klavecinu“ spremlja. V jednom kotu sobe zapazili so gostje stopram zdaj jako majhen klavir; Snandulija se je tja vsela in udarila nekoliko akordov . . . Takšnih, kakor iz brezzobnih čeljustij prihajajočih, kislih in ovenelih glasov Neždanov še nik-

dar v svojem žitji slišal nij; starčka pa začela sta takoj:

Na tol' čtobi pečali —

začel je Fomuška —

V ljubvi nam nahodit',

Nam bogi sërce dali,

Sposobnoje ljubit'?

Oдно liš čuvstvo strasti —

odpela je Fimuška —

Bez béd, bez zloj napasti

Na svêtê jest' li gđê?

Nigdê, nigdê, nigdê —

odpel je zopet Fomuška —

Nigdê, nigdê, nigdê —

ponavljala je Fimuška —

S njim goresti žestoki

Vezdê, vezdê, vezdê —

pela sta oba v duetu —

Vezdê, vezdê, vezdê —

potegnil je Fomuška sam.

„Bravo!“ — vzkliknil je Paklin; „to je prvi kuplet; a drugi?“

„Dobro,“ odgovoril je Fomuška; „toda Snan-

dulija Samsonova, kje je „triler“? Po mojem verzu treba je „trilerja.“

„Ako izvolite“ — odgovorila je Snandulija — „čuli bodete triler.“

Fomuška je začel:

Ljubil li kto v vselennoj

I muk ne ispytal?

Kakoj, kakoj obljublennoj

Ne plakal, ne vzdylal?

A tedaj Fimuška:

Tak serdce stranno v gorjê

Kak lodka gibuel v morjê . . .

Na čto — ž onó dano?

Na zlo, na zlo, na zlo!

vzkliknil je Fomuška — in počakal, da bi Snandulija storila triler.

Snandulija ga je storila.

A zdaj oba starca vkupe:

Vozmite, bogi, sërce.

Nazad, nazad, nazad!

Nazad, nazad, nazad!

In vse završilo se je zopet s trilerjem.

To je vendar mož, kateremu gre sodba o tej zadevi, in on je izrekel uničevalno sodbo o šolskih razmerah in ob enem zelo slabo o onih kričarjih, ki hoté te razmere ohraniti. Knezoškof Wiery pravi dalje (bere): „Kakor se iz navedenih dejanj neovrgljivo more sklepati — manjka slovenskim občinam, prav za prav njihovim gubernikom, skoro skozi in skozi izpoznanje in razumljenje naloge ljudske šole, in da se v to pojasnovanje vmešavajo duhovniki, se bode morda šolskim uradom zdelo predržno.“ Istinito, v onej liberalnej dobi je bil velik spektakel, če se je duhovnik predrznil o šolskih stvareh izpregovoriti besedo in predbacivale so se mu klerikalno-narodne agitacije. Kakor da bi duhovnik zato, ker o kakej šolski stvari povzdigne svoj glas, moral biti klerikalen agitator, in kakor da bi on, ki mej ljudstvom živi in reči moram, v Koroški z njim trpi, ne bil prvi poklican, da odda sodbo. Ta sodba 97 katehetov več tehta, nego protizjava vseh županov v Koroški. (Istina! na desnici.)

(Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 8. marca.

V **državnem zboru** obravnavalo se je vseseraj o poglavju „srednje šole“ in ta dan odlikoval se je nekaj od prejšnjih dni, kajti včeraj vršila se je debata nekoliko bolj omejeno govorilo se je bolj stvarno, ker niso levičarji z znanim napadanjem zopet hoteli provocirati škandalov. Česki poslanec Hevera slikal je krivice, ki se gode Čehom v srednjih šolah, ker se jim še vedno neče pripoznati enakopravnost, se jim ne ustanove šole, kjer je večina Čehov, kajti šole so le nemške. Dr. Kronawetter je razvijal precej obširno svoj socijalistični program in se poganjal osobito za obrtne šole.

Najmanjše simpatije, katere pokažejo **avstrijski Slovani** do svojih bratov onkraj mej, je uže dosta židovske žurnalistiki, da zavpije na vsa usta, da avstrijski Slovani podkopavajo Avstrijo in vse zatiranje, da hočemo ostati, kakor smo bili, najzvestejši Avstriji, da nečemo nikakor postati Rusi, da ne odobravamo vstašev postopanje na jugu, vse to zatiranje preslišijo in trobijo na dalje laži in sumnje v svet. češ, semper aliquid haeret. A čujmo, kako govori berlinska „Post“, Bismarkov list. Ona ostro polemizira proti tem avstrijskim listom in pravi: „Panslavizmu bi koristilo, če Avstrija postopa proti Slovanom v njenih mejah živečih strogo in jih zatira, ter jih s tem prisili, da jedino nado stavljajo v Rusijo.“ Izjavljamo pa odločno, da ne bomo zamudili mi trenutka, zahtevati od države, katerej dajemo denarni in krvni davek, enakopravnosti, da bomo do zahtevali do zadnjega trenutka z vsemi močmi.

„Narodni list“ poroča o dogodjajih **na jugu**: Ubljanci, ki niso hoteli pristopiti k vstašem, bežali so v kraje, katere imajo naše čete v oblasti. Vstaši zahtevali so od župnika v Ublju, Vaziljeviča, naj se jim pridruži ali pa naj zapusti Ublje. Vaziljevič bežal je s svojci k cesarskim četam v Morinje.

„Bravo! bravo!“ — kričali so vsi povprek in celo z rokami ploskali. —

„Bog zna,“ — mislil je Neždanov, ko so prestali ploskati — „znata li, da igrata ulogo bedakov? — Morebiti da, morebiti ne: — In ako to čutita; morda si mislita: „Kaj zato? S tem ne škodujeva nikomur, obratno celo druge razveseljujeva“ — in prav delata, povsem prav!“

Pod vplivom jednacih mislij jel jima je ljubeznivosti govoriti, na katere sta odgovarjala s tem, da sta se malo naklonila, ne zapustivši svojih stolov ne za jeden hip...

V tem trenutku prikazala se je iz sosedne sobe, najbrž spalnice ali devičnice, kjer se je uže dolgo šum in ropot slišal, pritlikovka Pufka, katero je spremljala pestunja Vaziljevna. Pufka začela je kričati in se pačiti — a pestunja jo je zdaj tolažila, zdaj dražila.

Markelov, ki uže davno svoje srditosti nij več prikrivati mogel — Solomin se je samo nekoliko bolj široko smijal — Markelov obrnil se je zdaj do Fomuške.

„Od vas nijsem pričakoval“ — začel je po rezkem svojem običaji — „da se vi kot izobražen človek — čul sem, da čitate Voltaireja — morete

Iz Cetinja se poroča „Presse“, da se je v slednjih dneh spremenila politika Črne gore in sicer v ugodno za Avstrijo. Vojevitej stranki je vsled slednjih izjav iz Petrograda, katere je tja prinesel ruski glavni konzul Jonin, popolnem upala srčnost.

Vnanje države.

Ruski listi odgovarjajo sovražnim nemškim časopisom energično in časih vrlo drastično. Tako piše list Byrževoja Vedomosti (borsni list), da so Rusiji sovražni članki v nemških listih vsikdar gotovi, kadar pride iz Sibirije zlato v Petrograd. Ravno zdaj prišlo je 400 pudov sibirskega zlata in takoj so začeli nemški listi ščuvati in hujskati. Ti šovalni članki imajo namen vplivati na kurzeter tako pomagati Nemčiji, da dobi zlato ceneje.

„**Novoje Vremja**“ govoreča o proklamaciji srbskega kneza krajem pravi: „Sama na sebi nij ta proklamacija nikak pomemben dogodjaj; če bode pa kralj Milan od zdaj dalje svoj dvor in svojo vlado krepkeje proti intrigam avstrijskih diplomatov braniti hotel, pozdravlja se nastala sprememba.“ Ta glas iz „Nov. Vr.“ objavljajo tudi vsi dunajski listi.

Poročila iz **Srbije** pripovedajo nam o velikem veselju, katero vlada mej vsem srbskim prebivalstvom, osobito pa v Beogradu. Po hišah vejejo zastave in tri dni praznoval se bode historični ta dogodek s slavnostmi: Srbija dobila je prvega kralja! — Listi prinašajo denes vsi dolge članke o tej proklamaciji in izražajo se v njih zadovoljstvo, češ, da je Srbija s pomočjo Avstrije dosegla to stopinjo in da bode radi tega tudi Srbija jej hvaležna in da bode njena politika Avstriji prijazna. „To je znamenje miru,“ pravijo listi, „to pomenja, da se bode Srbija še na dalje držala lojalno nasproti vstaji na jugu.“

Kakor znano, vložilo je **grško** ministerstvo Komunduros demisiijo, a kralj je prosil kabinetnega šefa, naj zdanje ministerstvo opravlja še toliko časa posle, da se končajo verifikacijska dela. To pa je storil kralj radi tega, ker je bolan in si ne more oskrbeti novega kabineta.

Turčija skuša se popolnem oprostiti evropskega vpliva, češ, da je le potem mogoče jej uspešno napredovati. Iz tega uzroka si prizadeva pridobiti prijateljstvo Nemčije, ker te države interesi niso v nasprotju z njenimi, drugače pa je z interesi Rusije, Anglije, Francije in Avstrije. Sultan sprejemlje v službo nemške častnike in uradnike, da mu pomagajo nameravane reforme polagoma, a temeljito izvajati. Kdo veruje še v prihodnost Turčije?

Iz **Tunezije** dobajajo skoro vsak dan drugače vesti. Dnes se poroča, da postaje zopet nemirno, da so prebivalci jeli zopet posezati po orožju. Te nemire pa osobito pospešuje to, da Turčija pošilja vedno nove svoje čete v Tripolis; uporniki nadejajo se pomoči.

Dopisi.

Iz Krškega 7. marcija [Izviren dopis.]

Kakor znano je prejšnji zdravnik g. Mahorčič zapustil naše mesto in se naselil v Mokronogu; bil je na Krškem blizo 18 let, ter opravljal svojo službo v občno zadovoljnost; vse 4 občine krškega okraja so nameravale plačlo letno plačo 200 gld.

zabavati s tem, kar je usmiljenja vredno, s — pokvečenci...“ Tu spomnil se je sestre Paklinove in srdito usta stisnil; — Fomuško oblila je pa rudečica. Popravil si je kapico in rekel: „Da... da... veste, ne jaz... ona sama...“ In zato je Pufka prav nateknila se na Markelova.

„Zakaj ti je prišlo na pamet“ — zavpila je jedva umevno — „žaliti našo gospodo? Mene ubožico vzeli so k sebi, me preskrbeli, me redé in pojé. Je li tvoja nevoščljivost tolika, da se ti celo tujega kruha škoda zdi? Odkod se je ta črnoumazanec priklatil? Brke ima, kakor kakšen šurec...“ Pufka pokazala je s tolstim svojim prstom, kakšne so njegove ruse. — Vaziljevna nasmijala se je na vsa brezzobna svoja usta — da se je v soseduej sobi čula jeka!

„Jaz,“ obrnil se je Markelov do Fomuške, „jaz uijsem vaš sodec — in lepo je res skrbeti za ubožce in pokvečence. Toda dovolite mi tudi reči, da: živeti v obilosti, da pečena piščanca v grlo leté, ni komur žitja ne greniti in ne brigati se za svojega bližnjega ni najmenj... to še ne kaže plemenitost človekovo; vsaj jaz takšnej dobroti ne pripisujem nobene vrednosti.“

(Dalje prih.)

povišati na 400 gld., to se je pa zaprečilo po intrigah neke strani, pri katerej imenovani gospod zavoljo svojega samostalnega mišljenja nij bil priljubljen.

Za njegovega namestnika poslali so nam s Koroškega trdega nemca g. Dollingerja, ki slovenskega jezika nij zmožen. Govorica se je raznesla, da tista stranka, ki je zabranila domačinu gospodu Mahorčiču povišanje plače, si sedaj prizadeva tujemu Nemcu zboljšati plačo. — Odborniki vseh 4 občin (Krško, Raka, Bučka, Cirklje) sicer zadovoljni s sposobnemu zdravniku dosedanje majhno plačo primerno zboljšati bodo pač znali, katero dolžnost imajo do premoženja njim izročenih občin. Čudimo se, kako si upa g. Dollinger prevzeti službo, pri katerej je znanje slovenskega jezika neobhodno potrebno — če živeti hoče.

Župani dotičnih občin bodo gotovo proračun okrajnega fonda za leto 1882. pregledali, predno ga bodo podpisali: Sicer pa bodo tudi svoje odbornike k občinski seji pozvali, če bi šlo letno plačo zdravnika od 200 gld. na 400 gld. povečati.

S Krasa [Izv. dop.] (Učitelj — mučenik) je divaški učitelj g. K. B., ki je s svojo neustrašenostjo povedal v „Slov. Nar.“ divaškim Germanom po pravici in resnici, kar jim gre. Kakor smo iz gotovega vira doznali, dobil je koj drugi dan po izidu onega dopisa povabilo od c. kr. okrajnega glavarja v Sežani, da se tja pride opraviti čevati radi onega dopisa. Slovenski učitelj bil je **nemški** izprašan in dotične njega izjave poslal je na to glavar Höhnle na deželni šolski svet. Upamo, da Slovenci, ki sedijo v deželnem šolskem svetu, potegnejo se krepko za tega učitelja, ki drugzega nij zakrivil, nego da se je možko ustavil germanskim navalom, ki bi hoteli tudi ob Adrije za-dušiti vse, kar je slovenskega.

„Presse“ od pustnega torka, glede te stvari v dopisu „Aus Parenzo“ (sic?!) — otrobe veže. Odgovarjati temu dopisu se nam ne zdi umestno; gospodje, ki o pedagogiki najmanjšega pojma nijmajo, hočejo govoriti o koristi nemščine pri slovenskej deci? Dovolj, da tem modrijanom povemo, da je poučevanje nemščine v naših ljudskih šolah — mučenje, pedagogičen nezmisel! To, kar so priznali pedagogje vseh časov in narodov, hočejo ti ptiči oporekati? Jaz bi pač želel, da bi ti agitatorji za nemški „schulverein“, kojemu je zibel v Berlinu, imeli tudi v Slovenskej ono usodo, kakor na Ogrskem. Ogri so baje sklenili, da bodo take — (dalje ne smemo priobčiti tega poročila. Uredn.)

Z Dunaja 5. marca. [Izv. dop.] (Pogreb dra. Ducheka.) Jeden najslavnejših učenjakov, dika dunajskega vseučilišča, dvorni svetovalec prof. dr. Adalbert Duchek, mož, ki je tudi na visokem svojem stališču ostal svojemu narodu zvest, bil je denes na slaven način spremljan k večnemu počitku. Pogreba udeležilo se je nad 2000 dunajskih vseučilištnikov, mnogo profesorjev raznih vseučilištnih oddelkov, zastopnikov naučnega ministerstva, mesta Dunaja, raznih slovanskih in nemških društev; pri sprevodu bili so tudi državni poslanci dr. Rieger, Zeithammer, bivši minister dr. Jireček, dvorni svetovalci Škoda, prof. Zimmermann, vitez Karajan, vseučilištni profesorji Billroth, Chrobak, Siegl, Schröter, Wahlberg, Zeissl itd. itd. Na tisoče in tisoče ljudstva pa je ostalo ob cestah, koder vozil se je mrtvaški voz, okinčan z množestevilnimi venci, mej katerimi bili so venci slovanskega pevškega društva, katerega član je umrl od l. 1864, torej celih 18 let bil, dalje venec akademiškega spolka s krasno slovansko trobojnico z napisom itd. Za mrtvaškim vozom bilo je na dveh vozeh vse polno vencev.

Mrtvaški obredi vršili so se v votivnej cerkvi, kjer je velika cerkev bila odličnim občinstvom nalačena.

Po cerkvenih celo uro trajajočih opravilih zapelo je najprvo akademično pevsko društvo latinsk mrtvašk zbor, za njim pa je pelo slovansko pevsko društvo prekrasno Tovačovskijevu nagrobnico „truchlo spěv I.“

Truplo pokojnikovo prepeljali so na pokopališče v Weidlingu blizu Klosterneuburga, kjer počivata tudi nemški pesnik Lenau in slavni orientalist Hammer-Purgstall.

Na grobu govorili so dekan medicinske fakultete prof. dr. Vogl, ki je s tugepolnimi besedami od svojega kolega in prijatelja vzel slovo; v imenu dijaškega bolniškega društva, kateremu je pokojnik bil predsednik, govoril je prof. dr. Seberenyi nagrobno, v imenu dijaškega pa medicinar Schneider.

Tako smo k večnemu počitku spremljali učejaka, kojega slava je evropska; v pesni vzeli smo slovo od vzornega rodoljuba slovanskega, ki čislal je materni svoj jezik do zadnjega vzdihljaja ter s ponosom prišteval s k Slovanom!

Večen mu spomin!

Domače stvari.

— (Prošnje za popolno izvedenje ravnopravnosti slovenskega jezika pred sodnijami in za prestavo nadsodnije iz Gradca v Ljubljano) poslale so državnemu zboru tudi občine Spodnja Šiška, Velike Lašice in Ribnica.

— (Ribiško društvo kranjsko) se je konstituiralo ter izvolilo g. R. Kastelca za predsednika, g. Karola Pavlina za podpredsednika, g. Vojteha Valento za blagajnika, g. Vil. Bregarja za tajnika.

— (Zblaznil je g. Feliks Schmidt, graščak v Marenburgu, bivši poslanec, nam Slovencem pravičen in sploh občesposlovan mož.

— (Nesreča.) Ubil se je na Zidanem mostu 7. t. m. železniški delavec Jurij Cestnik iz Suhadola, star blizu 50 let, kateri je za kolodvorom na skalovji imel opravila, od koder je padel čez 15 sežnjav globoko. Doma je bil iz Podkrajja v Radeškaj fari na Kranjskem ter je zapustil ženo z otrokom.

— (Premembav Lavantinskejskofiji.) Za župnika v Vuzenico pride g. T. Mraz, do zdaj župnik v Vuhriji; k sv. Lorencu na Dravskem polju gosp. Fr. Rat, župnik v Framu. Predstavljena sta gg. kaplana: J. Fekonja v St. Pavlu pri Priboldu in J. Slavič k sv. Lorencu v Pušavi.

— („Vrtec“, časopis s podobami za slovensko mladino) prinesel je v svojej 3. št. za mesec marec naslednjo vsebino: Lepi nebes, pesen; Zvezdi Danici, pesen; Jajčji tat, povest; Samokres iz usnja, povest; Vzpomlad (s podobo); Voltava, zemljepisni sestavek; Živa cvetica (s podobo); Tegetthof (s podobo); Trije metuljci, pripovedka; Kranj, zgodovinsko mestopisni sestavek; Zlate resnice; Škrjanec; Drobtine, kratkočasnice in drugo drobljad. — Kakor prejšnja dva lista, tako je tudi 3. šte. zanimljiva po vsebini in lepih podobah, mej katerimi naj omenimo le podobo pod naslovom „Živa cvetica“, ki je tako krasna, da uže zaradi slik je želeli „Vrtec“ obile in zdatne materialne podpore.

Telegram „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 8. marca. Pri budgetu „trgovinsko ministerstvo“ govori Nabergoj za gradenje Rudolfove železnice do Trsta in predlaga resolucijo, naj se to gradenje izvrši na državne stroške. Resolucija se podpira in izroči se budgetnemu odseku.

Razne vesti.

*(Polom ali „krah“ na borzi in njega nasledki.) Znana reč je, da se po vsakej vojski prebivalstvo dotične države množi nepričakovano hitro. Po vsakem borznem polomu pa se množe žentitve. Kadar se borzijancu dobro godi, je lehkomi seln in poln muh in se nikakor ne da sprijazniti z zakonskim jarmom. L. 1873. in pa tudi preteklo leto pa se je opazovalo, da se po polomu ženi več borzijancev nego pred polomom. Uzroka pa nij iskati v večji pohlevnosti ali pa varčnosti, temveč, da je vsak borzijanec preverjen, kako mu ugaja, ter kako dobro in previdno je, če ima na pr. palačo ali veliko hišo prepisano na ime svoje žene, ker

mu upniki ne morejo do kože. In ker je k temu žene neobhodno petreba, — se ženijo ravno zaradi tega.

*(Koliko tovorov se prevozi vsako leto po avstrijskih železnicah.) V tem oziru so razmere pri nas jako ugodne, ker število tovorov zadnjih deset let stanovito raste in se je vzdignilo od leta 1872 do 1881 od 28.1 milijonov do 53.3 milijonov ton, to je za 90%. — Posebno močno je poskočilo število v zadnjem letu, namreč za 5.2 milijonov ton ali za 11%. — 9% teh tovorov se je prevozilo po glavnej progi južne, skoraj 3% pa po glavnej progi Rudolfove železnice.

*(Samomori.) Na Dunaji si je vzelo meseca februarja 19 oseb življenje, od teh 17 moških, 2 ženski. Od moških se jih je 7 ustrelilo, 5 obesilo, 2 sta se utopila, 1 je zgorel, 1 si je vrat odrezal, čez 1 je šel vlak. Zadnje tri mesece si jih je 20 manj vzelo življenje kot decembra 1880. in januarja in februarja 1881.

*(Volilci.) Največ volilcev, namreč na vsacih 100 po 26 ima Francoska 22 Prusija, 19 Württemberg, 9 Anglija in le 5 Avstrija.

*(Koliko so avstrijske železnice v lani skupile.) Brutto dohodki vseh avstrijskih železnic so v lani znašali 215.9 milijonov goldinarjev ali 11.670 goldinarjev za vsak kilometer, proti 11.256 goldinarjem na km. v letu 1880. Dohodki na kilometer so se torej zveščali za 3.7%. Pri južnej železnici so se zveščali za 3.4%, pri Rudolfovi za 6.2%. Pri 44 železnicah so se dohodki zveščali, pri 20 pa zmanjšali. 17% vseh dohodkov pripada glavnej progi južne, 2% pa glavnej progi Rudolfove železnice.

*(Dolgost železnic.) Sploh največ železnic, v dolgosti 28000 kilometrov, ima Anglija; za njo 27000 Nemčija; 23000 Francoska; 19000 Rusija; 18000 Avstrija; 8000 Italija; 6000 Španija; 4000 Belgija; 3000 Skandinavija; po 2500 Nizozemska, Švica in Turčija; po 2000 Rumunija in Portugalska, 1500 Danska. — Primeroma največ železnic ima torej Belgija, namreč na vsakem □ mirijametu 13 kilometrov, Anglija 9, Nizozemska 6, Nemčija in Švica po 5. Francoska in Danska po 4, Avstrija 3, Italija 2, Skandinavija, Rumunija, Španija in Portugalska po 1, Rusija in Turška po polovico kilometra.

*(Poraba bombaža.) Največ bombaža, namreč 1350 milijonov funtov, se porabi v Angliji, 500 v Zedinjenih državah, 250 v Nemčiji, 220 na Francoskem, 150 v Rusiji, 100 v Avstriji, 80 v Španiji, 50 v Italiji in Švici, 30 v Belgiji, po 20 na Nizozemskem in v Skandinaviji. Največ bombaža se torej primeroma porabi na Angleškem, kjer ga pride na vsakega prebivalca 40 funtov, v Švici 17, v Zedinjenih državah 15, v Belgiji 8, na Francoskem in v Nemčiji po 6, v Španiji 5, na Nizozemskem 4, v Avstriji 3, v Italiji, v Skandinaviji in Rusiji po 2.

Tujci:

7. marca.

Pri Slonu: Solinger iz Trsta. — Tufkovič iz Belgrada. — Lipkovič iz Gradca. — pl. Garcarolli iz Senožeč. — Tupfer iz Linca.

Pri Malič: Berk z Dunaja. — Modic iz Lahovega. — Kalkhoff z Dunaja. — Schleimer iz Moskve. — Trebič z Dunaja. — Stunagel iz Boena.

Pri avstrijskem cesarji: Winter z Dunaja. — Tomšič iz Rakeka.

Dunajska borza

dné 8. marcija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih	75	gld.	05	kr.
Enotni državni dolg v srebru	75	"	90	"
Zlata renta	93	"	95	"
1860 državno pesojilo	128	"	25	"
Akcije narodne banke	824	"	—	"
Kreditne akcije	316	"	50	"
London	120	"	50	"
Srebro	—	"	—	"
Napol.	9	"	51 1/2	"
C. kr. cekini	5	"	64	"
Državne marke	58	"	80	"
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	119	"
Državne srečke iz l. 1864	100	"	169	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	93	"	95	"
Ogrska zlata renta 6%	118	"	80	"
" 4%	88	"	10	"
" papirna renta 5%	87	"	25	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	"	—	"
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	113	"
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	"	—	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98	"	25	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	"	—	"
Kreditne srečke	100	gld.	176	"
Rudolfove srečke	10	"	21	"
Akcije anglo-avstr. banke	120	"	127	"
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	207	"	75	"

Učenec,

star 13—16 let, zmožen slovenskega in nemškega jezika, sprejme se takoj v neko prodajalnico z mešanim blagom. Več povč administracija „Slovenskega Naroda“. (127—5)

Poslano.

(54—7)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
I kas izkušani lek proti trajnom kašiju plućevine I
želudca bolesti grkljana I proti mēhurnim kataru,
kas I elasticah za (PASTILLEN)
probavilo
nalazi se kod Hinke Mattonija (Karlovi vari u Českoj).

Dr. Sprangerjeve

kapljice za želodec,

priporočane od zdravniških avtoritet, pomagajo takoj, če ima človek krč v želodci, migrēno, feber, ščipanje po trebuhu, zaslinjenje, slabosti, če ga glava boli, če ima krč v pr. ih, mastno zgago. Telo se hitro očisti. V bramorjih razpusti bolezensko tvarino, odvajajoč črve in kisline. Davici in tifusu vzamejo vso zlobo in vročino, če se zavživajo po 1/2 žličke vsako uro, ter varujejo nalezljivosti. Človeku diši zopet jed, če je imel bel jezik. Naj se poskusi z majhenim ter se prepriča, kako hitro pomaga to zdravilo, katero prodaja lekarnar g. J. Svoboda v Ljubljani, a flacon 30 in 50 kr. av. velj. (247—73)

Umetne

(55—10)

zobe in zobovja

postavlja po najnovejšem ameriškem zistemu v zlatu, vulkanitu ali celulojdu brez bolečin. Plombira z zlatom itd.

Zobne operacije izvršuje popolnem brez bolečin s prijetnim mamilom

zobni zdravnik A. Paichel,
poleg Hradeckega mostu, v I. nadstropji.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnjenje, kisle podiranje, ščipanje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodci, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper boleznii na vraniol, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimnovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celji: lekar J. Kupferschmid. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenici vtisneno besede: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljenost varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nē majo teh znakov istinitosti, naj se zavrzajo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučajji takoj naznani, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (487—27)